

POSTANOWIENIE

Dnia 20 stycznia 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Zbigniew Kwaśniewski (przewodniczący)

SSN Katarzyna Tyczka-Rote (sprawozdawca)

SSN Bogumiła Ustjanicz

w sprawie ze skargi A. S. o wznowienie postępowania zakończonego
prawomocnym postanowieniem Sądu Okręgowego
z dnia 3 października 2003 r., wydanego
w sprawie z wniosku S. Z.
przy uczestnictwie K. S. i innych,
o rozgraniczenie,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 20 stycznia 2011 r.,
zażalenia skarżącego na postanowienie Sądu Okręgowego
z dnia 13 października 2010 r.,

**uchyla zaskarżone postanowienie i sprawę przekazuje Sądowi
Okręgowemu do ponownego rozpoznania, pozostawiając temu
Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania
zażaleniowego.**

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 13 października 2010 r. Sąd Okręgowy odrzucił skargę A. S. o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym postanowieniem tego Sądu z dnia 3 października 2003 r. Sąd Okręgowy przyjął, że skarżący uchybił terminowi z art. 407 § 1 k.p.c., który upłynął z dniem 15 maja 2010 r., ponieważ skarga o wznowienie została złożona w dniu 18 maja 2010 r.

Skarżący zażalił się na to postanowienie i wniósł o jego uchylenie. Wskazał, że Sąd Okręgowy oparł swoje ustalenia na treści pisma pełnomocnika skarżącego, który – w wyniku pomyłki pisarskiej spowodowanej uderzeniem sąsiedniego klawisza na klawiaturze – podał jako datę dowiedzenia się przez A. S. o wydaniu postanowienia w postępowaniu toczącym się bez jego udziału dzień 15 lutego 2010 r., zamiast 25 lutego 2010 r. Tymczasem w piśmie zawnioskowane były środki dowodowe, które wykazałyby prawidłową datę. Skarżący zwrócił uwagę, że o biegu terminu z art. 407 k.p.c. decyduje data faktycznego dowiedzenia się przez stronę o przyczynie wznowienia, w tym wypadku o orzeczeniu wydanym w postępowaniu o rozgraniczenie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z treścią art. 407 § 1 k.p.c. skargę o wznowienie wnosi się w terminie trzymiesięcznym; termin ten liczy się od dnia, w którym strona dowiedziała się o podstawie wznowienia, a gdy podstawą jest pozbawienie możliwości działania lub brak należytej reprezentacji - od dnia, w którym o wyroku dowiedziała się strona, jej organ lub jej przedstawiciel ustawowy. Ponieważ okoliczności istotne dla przeprowadzenia oceny, czy skarga A. S. została wniesiona terminowo, nie zostały należycie wyjaśnione w jej treści, Sąd Okręgowy zobowiązał skarżącego do ich wykazania. Według twierdzeń skarżącego, na skutek omyłki pisarskiej, pełnomocnik A. S. wskazał wadliwie datę 15 lutego 2010 r., jako dzień dowiedzenia się o podstawie wznowienia.

Bezsporne jest, że początek biegu terminu z art. 407 § 1 k.p.c. wyznaczają konkretne okoliczności faktyczne. Błędne wskazanie tych okoliczności, będące następstwem omyłki, nie pozbawia strony możliwości wykazania rzeczywistego stanu rzeczy w drodze przeprowadzenia wskazanych przez nią dowodów. Sąd nie podjął jednak postępowania dowodowego, poprzestając na twierdzeniu zawartym w piśmie procesowym pełnomocnika. Tymczasem każda działalność związana jest

z ryzykiem wystąpienia pomyłek wynikających z ludzkiej niedoskonałości, nadmiernym formalizmem byłoby więc przypisanie omyłkowo udzielonej informacji cech faktu bez umożliwienia stronie jej weryfikacji za pomocą środków dowodowych. Zażalenie może być oparte również na zarzutach odnoszących się do błędnych ustaleń faktycznych, wynikających z pominięcia określonych dowodów.

Z tych względów zaskarżone postanowienie podlegało uchyleniu na podstawie art. 394¹ § 3 w związku z art. 398¹⁵ § 1 zd. 1 k.p.c., a kwestia terminowości złożenia skargi o wznowienie postępowania przekazana została do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu. Orzeczenie o kosztach postępowania zażaleniowego wynika z treści art. 108 § 2 k.p.c. w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ k.p.c. i art. 391 § 1 k.p.c.